

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 6T/52/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213010742
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Ján Lokša
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2017:7213010742.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Lokšu a prísediacich Jána Blisca a Jána Falata, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. mája 2017 Košiciach, takto

rozhodol:

Obžalovaný:

X. T., nar. XX.X.XXXX v A.,
trvale bytom A., K. Q. č. XX;

toho času na neznámom mieste;

je vinný, že

dňa 16.10.2012 okolo 15.30 hod. pred vchodom obytného bloku na P. K.. XX v Košiciach, päšťou udrel do pravej strany tváre A. A., v dôsledku čoho spadli na zem, čím jej spôsobil zlomeninu jarmovej kosti vpravo s posunom kostených úlomkov, zlomeninu prednej steny pravej čelustnej dutiny s posunom kostených úlomkov, pomliaždenie pravej strany tváre s povrchovou kožnou odreninou a pomliaždenie dlane pravej ruky s povrchovou kožnou odreninou s dobou liečenia do 42 dní;

teda

- dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle inému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo;
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného;
tým spáchal

zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre účely výkonu trestu súd zaraďuje obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaväzuje obžalovaného nahradiť poškodenej A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom A. č. XX Košice, škodu vo výške 2.593,80 Eur.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II podal obžalobu na X. T. pre skutok kvalifikovaný ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Vo veci súd už raz rozhodol odsudzujúcim rozsudkom 17. marca 2015, v ktorom pri uznaní viny uložil obžalovanému X. T. podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I zo dňa 15. 4. 2013, sp. zn. 3T/26/2013, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej A. A. škodu vo výške 2.593,80 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný a to proti výroku o treste. Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn.: 6To/31/2016 zo dňa 7.6.2016 podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 321 ods.1 písm. c) Tr.por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Zistené pochybenie prvostupňového súdu spočívalo v nedôslednom postupe pri ukladaní súhrnného trestu u odvolateľa podľa ustanovenia § 42 ods.1 Tr.zák.

Podľa názoru krajského súdu mal okresný súd zrušiť výrok o treste a to v trestnom rozkaze Okresného súdu Košice I zo dňa 15.4.2013, sp. zn. 3T/26/2013, pri uvedení všetkých výrokov, ktorých sa týka postup v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák., teda vrátane právnej kvalifikácie a výroku o uloženom treste.

Po zrušení veci odvolací súd uložil prvostupňovému súdu, aby doplnil dokazovanie oboznámením príslušného spisu, vrátane prečítania príslušných jeho častí, a až po takto doplnenom dokazovaní vo veci rozhodol.

Okresný súd dňa 11.5.2017 vykonal dokazovanie v neprítomnosti obžalovaného, v konaní proti ušlému. Jeho účasť sa nepodarilo súdu zabezpečiť ani po vydaní príkazu na jeho zatknutie. Obžalovaný sa na hlavné pojednávanie nedostavil a ani ním splnomocnený obhajca nemal vedomosť o jeho pobyte. Ešte predtým súd ustanovil obžalovanému obhajcu v zmysle § 37 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, aby na splnenie podmienok konania proti ušlému v zmysle § 360 Trestného poriadku boli splnené všetky zákonné podmienky. Na hlavnom pojednávaní súd doplnil dokazovanie nariadeným spôsobom a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Pre úplnosť sa vyžaduje zhodnotiť aj dôkazy vykonané na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní spáchanie zločinu ublíženia na zdraví a výtržníctva poprel. Ohľadom skutku, z ktorého bol obžalovaný uviedol, že dňa 16.10.2012 na Južnej triede XX sa pohádka so svojou priateľkou P. O., ktorú začal naháňať. Znenazdajky sa pred ním zjavila poškodená A. A., s ktorou sa zrazil na chodníku vedľa borovice, neďaleko zaparkovaných áut. V dôsledku toho obaja spadli na zem. V čase, keď sa zrazili, ruky mal v oblasti hrudníka. Poprel, aby poškodenú udrel päťou. Poškodenú vôbec nepoznal, udrieť ju nemal dôvod.

P. O. sa chcela ukryť do auta, v ktorom sedela (jej kamarátka) K. E.. Bola od neho asi na 5 metrov. Potom v hádke s P. O. pokračoval a napokon ušiel, keďže z tohto bol v šoku. Zľakol sa, že E. F. volal policajtov. Následok svojho konania oľutoval a škodu, ktorú spôsobil, je ochotný nahradiť.

V prípravnom konaní však priebeh skutkového deja popísal rozdielne ako na hlavnom pojednávaní. Najprv tvrdil, že P. O. naháňal, dobehol ju pri aute, kde s ňou začal triasť, pričom si porezal čelo na jej okuliaroch. Potom nejaký pán mal na neho kričať a obžalovaný sa snažil od P. O. ujsť, keď spoza zaparkovaného auta vyšla poškodená, ktorej sa nevedel vyhnúť a vrazil do nej hrudou.

Obžalovaný rozpory vo svojej výpovedi vysvetliť nevedel. O sebe obžalovaný tvrdil, že je emočne labilná osobnosť, čomu svedčí aj posudok psychológa. Až od vyšetrovateľky sa údajne dozvedel, že mal poškodenú napadnúť. Obžalovaný napokon tvrdil, že si na podrobnosti prejednávaneho skutku nepamätá.

Po výsluchu poškodenej obžalovaný namietal, že poškodenej nemohol polámať sánku, keďže po jeho údajnom napadnutí mala poškodená komunikovať s policajtmí, čoho by nebola schopná, keby mala sánku skutočne zlomenú.

Poškodená A. A. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že dňa 16.10.2012 išla poobede z práce domov. Z Južnej triedy chcela ísť pešo na ul. Košťovú. Videla ako z jedného vchodu vybehli dve ženy a za nimi obžalovaný, od nej boli ešte ďaleko. Na hlave mala kapucňu, lebo pršalo. Keď prechádzala cez

obrubník, zastala a pozrela sa na obžalovaného ako naháňa spomínané dve ženy, ktoré kričali o pomoc. Keď bol obžalovaný od nej asi na 2 metre, zvrtol sa, pribehol k nej z pravej strany a z ničoho nič ju udrel päšťou do pravej časti tváre. Po údere spadla na zem spolu s obžalovaným, ktorý zrejme stratil rovnováhu, alebo sa šmykol. Po páde sa zdvihol a utekal preč. Keď sa postavila, zbadala neďaleko muža, ktorého požiadala, aby zavolał sanitku. Z miesta, do ktorého ju obžalovaný udrel jej tiekla krv. Muža, ktorý zavolał sanitku požiadala o servítku, ktorú jej však podala jedna zo žien, ktoré obžalovaný prenasledoval. Sanitka ju potom odviezla na ošetrovanie.

Poškodená sa vyjadrila aj k spôsobeným následkom. Uviedla, že na traumatológii jej zašili rozbitú hlavu, na röntgene zistili, že má rozbitú očnicu, ktorú bolo potrebné operovať. V mieste zranenia mala bolesti, ktoré má aj v súčasnosti. Okrem toho trpí pocitmi, že jej niečo vyteká z ucha, občas má začervenanie pravej strany tváre a opuchy v mieste zlomeniny. V tom čase bola zamestnaná na ZŠ Galaktickej ako pomocná kuchárka. Práceschopná bola necelý rok.

Na otázku prokurátorky, aby podrobnejšie popísala miesto jej napadnutia poškodená vypovedala, že k tomu došlo na chodníku. Okolo žiadna borovica nebola, tá bola až neďaleko vchodu, z ktorého obžalovaný vybehol. Viditeľnosť v mieste bola dobrá, nie je pravda, že by ju obžalovaný nevidel. Predtým sa na ňu tak škaredo pozrel, že od vtedy má z neho strach.

Svedkyňa P. O. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s obžalovaným žili ako druh a družka, avšak pred inkriminovanou udalosťou sa s ním rozišla. Dňa 16.10.2012 sa s ním stretla na Južnej triede, kde bola so svojou kamarátkou K. E.. Obžalovaný ich rozchod nezvládal, vyhrážal sa, že si ublíži. Rozbil bránu a na to ich začal naháňať. Auto mali zaparkované oproti bráne asi 10 až 15 metrov.

Keď pribehli k autu, obzrela sa za obžalovaným. Vtedy zbadala, že sa zrazil s poškodenou, ktorá mu vošla do cesty. Svedkyňa P. O. však najprv tvrdila, že obžalovaného videla až od okamihu, keď poškodenú preskakoval.

Hneď potom pribehol k P. O.. Keďže ľudia už volali sanitku aj políciu tak ušiel. Obžalovaný vtedy zranil aj P. O., ktorú udrel čelom do hlavy. Preto aj ona bola odvezená sanitkou spolu s poškodenou. Poškodená v sanitke normálne komunikovala. Telefonovala svojej sestre, ktorá mala službu na traumatologickom oddelení, kde ich odviezli. Voči obžalovanému sa necíti zaujatá, hoci za nebezpečné vyhrážanie proti nej bol obžalovaný nejaký čas vo väzbe.

V rozpore s predchádzajúcim tvrdením svedkyňa P. O. na položenú otázku odpovedala, že nevidela, ako obžalovaný spadol (hoci to obžalovaný aj poškodená tvrdili zhodne). V rozpore s predpokladanou dejovou líniou dodala, že videla ako obžalovaný poškodenú zrazil a potom ju preskočil.

Obžalovaného a poškodenú sledovala od auta na vzdialenosť 7 až 10 metrov. Keď poškodenú preskočil, vzápätí pribehol ku nej.

Na otázku prokurátorky, čo mohlo brániť obžalovanému vo výhlade na poškodenú, svedkyňa P. O. nedala jednoznačnú odpoveď. Uviedla, že pred blokom bola záhradka - kríky, bolo sychravo a pršalo. Poškodená možno vyšla spoza auta, alebo išla krížom cez trávnik. Ona poškodenú predtým tiež nevidela. Bežala 1-2 sekundy pred obžalovaným.

Napokon svedkyňa P. O. trvala na tom, že videla ako obžalovaný vrazil do poškodenej, kým padala na zem tak ju preskočil a vzápätí už bol pri nej. Až potom si všimla, že poškodená leží na zemi, keď okolo nej boli už ďalší ľudia.

V prípravnom konaní však svedkyňa P. O. vypovedala odlišne, keď tvrdila, že poškodenú v okamihu nárazu neregistrovala. Poškodenú nevidela, až kým sa pri aute neobzrela. Rozpory vo výpovediach teda nevedela vysvetliť. Nevedela popísať, ktorou časťou tela a kde došlo ku kontaktu obžalovaného s poškodenou. Vypovedala, že obžalovaný asi zrazil poškodenú hrudníkom a vzápätí o ňu zakopol, avšak sa nevedela vyjadriť, ktorou nohou.

Poškodená A. A. k výpovedi svedkyne P. O. sa vyjadrila v tom význame, že P. O. nevidela, ako ju obžalovaný udrel.

Svedkyňa K. E. o udalostiach, ktoré predchádzali kontaktu poškodenej s obžalovaným vypovedala zhodne ako P. O.. Ďalej uviedla, že potom čo X. T. rozbil sklo na dverách obytného bloku, zľakli sa a bežali k jej autu, na neďaleké parkovisko pred blokom. Auto stálo kolmo k chodníku. Prvá k autu dobehla P. O.. Keď K. E. prišla na miesto vodiča, vtedy sa otočila a videla, ako sa obžalovaný zrazil s poškodenou, ktorá mu vošla do cesty. Po tom, čo sa obžalovaný zrazil s poškodenou, obaja spadli na zem tak, že obžalovaný o poškodenú zakopol. Potom obžalovaný poškodenú preskočil a pokračoval ďalej za P. O.. Obžalovaný potom, čo prišiel k autu chytil P. O., začal ňou triasť, pritom spadli za auto. Ako obžalovaný udrel čelom P. O. do hlavy, to svedkyňa K. E. nevidela. Potom od nich odstúpil, naznačoval, že si poreže žily na zápästí, potom ušiel.

Napriek tomu, že svedkyňa K. E. mala vidieť okamih zrážky obžalovaného s poškodenou, nevedela popísať, ktorou časťou tela mal obžalovaný do poškodenej naraziť. Svedkyňa K. E. ďalej tvrdila, že to nevidela, iba predpokladala, že obžalovaný narazil do poškodenej svojím ľavým ramenom.

Na otázku prokurátorky rozpory vo výpovediach na hlavnom pojednávaní svedkyňa K. E. logicky vysvetliť nevedela. Svoje tvrdenie, že obžalovaný o poškodenú zakopol vzala späť s tým, že nevedela vysvetliť, prečo tak tvrdila.

Na hlavnom pojednávaní na otázky splnomocnenca nevedela odpovedať na to, ktorú časť poškodenej obžalovaný zasiahol, ani ktorou časťou tela spadla poškodená na chodník. Svedkyňa tvrdila, že celý tento dej prebehol veľmi rýchlo a na poškodenú sa už potom nepozerala. Pozornosť venovala obžalovanému, ktorý sa blížil k P. O..

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne K. E. vyplynulo, že priebeh zrážky obžalovaného s poškodenou popisovala odlišne, keď uviedla, že obžalovaný do poškodenej vrazil, poškodená spadla na pravú stranu a udrela si hlavu o chodník. Na otázku, aby rozpory vo výpovediach odstránila svedkyňa K. E. odpovedala, že vzhľadom na odstup času si na prejednávanej udalosti presne nespomína.

Svedok E. F. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že obžalovaného ani poškodenú osobne nepozná. Dňa 16.10.2012 ich videl prvýkrát, keď išiel do školy - (VŠ bezpečnostného manažmentu v Košiciach). Cestou sa zdržal pri dvoch neznámych mužoch. Vtedy zaregistroval potýčku obžalovaného s jemu neznámou ženou. Následne počul, že došlo k rozbitiu skla. Od toho okamihu sledoval obžalovaného, ktorý túto ženu naháňal. Obžalovaný prebehol asi 20 metrov, pričom narazil do poškodenej, ktorá spadla na zem. Obžalovaný v naháňaní inej ženy pokračoval. Hneď na to volal na č. 112, najprv sa spojil so záchrankou, potom volal políciu. Kým prišla polícia zostala tam iba žena, ktorú naháňal a tá ktorú zrazil.

Okamih zrážky obžalovaného s poškodenou presnejšie popísať nevedel, hoci tvrdil, že na tento okamih kládol vyšetrovateľ dôraz už počas jeho výsluchu. Túto zrážku mal svedok E. F. sledovať zo vzdialenosti 20 metrov. Podľa tvrdení svedka E. F. poškodená kráčala po chodníku smerom k nemu, obžalovaný vybehol od vchodu z jeho ľavej strany. Preto predpokladal, že obžalovaný narazil svojím trupom do pravej časti tela poškodenej. Svedok tvrdil, že medzi obžalovaným a poškodenou došlo k zrážke, tvrdil, že obžalovaný poškodenú päťou neudrel.

Po náraze dopadla poškodená na asfalt. Po náraze s obžalovaným bola odhodaná nabok. Obžalovanému v ďalšej ceste nestála. V čase zrážky bola obžalovaným prenasledovaná žena už na parkovisku medzi zaparkovanými autami. Podľa výpovede svedka F., obžalovanému nič neprekážalo vo výhľade, keď sa s poškodenou zrazil.

Po výpovedi svedka E. F. poškodená A. A. zdôraznila, že v čase, keď obžalovaný pri prenasledovaní svojej bývalej družky sa dostal na jej úroveň, zvrtol sa a udrel ju päťou v dôsledku čoho obaja spadli na zem. Až potom obžalovaný pokračoval v prenasledovaní ďalšej ženy. Po vyjadrení poškodenej svedok E. F. pripustil, že túto situáciu nemusel vidieť tak, ako to poškodená popísala. Pamätal si, že sa obžalovaný s poškodenou zrazil a že poškodená určite spadla na zem. Napriek tomu, že poškodená, obžalovaný vypovedali, že na zem spadli obaja, svedok E. F. si nespomínal, aby na zem spadol aj obžalovaný.

Znalec z odboru zdravotníctva - MUDr. B. E. - vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že poškodená A. A. utrpela pri fyzickom napadnutí zlomeninu pravej jarmovej kosti s posunom kostených úlomkov, zlomeninu prednej steny pravej čeľustnej dutiny s posunom kostených úlomkov, pomliaždenie pravej očnice s tržnou ranou na pravom obočí, pomliaždenie pravej strany tváre s povrchovou kožnou odreninou a pomliaždenie dlane pravej ruky s povrchovou kožnou odreninou.

Posudzované zranenia znalec klasifikoval z medicínskeho hľadiska ako ľahké zranenie s dobrou liečenia a pracovnou neschopnosťou do 42 dní. Posudzované zranenia hlavy boli spôsobené tupou silou relatívne vysokej intenzity. V prípade fyzického napadnutia sú typickým následkom úderu zovretou päťou do pravej strany tváre príp. kopanca nohou. Pri uvažovanej relatívne vysokej intenzite úrazového deja znalec konštatoval, že útok na poškodenú mohol spôsobiť zranenia tváre očnice, lebky, mozgu, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako ťažké zranenie.

Po oboznámení znalca s mechanizmom úrazu podľa verzie poškodenej a podľa verzie obžalovaného znalec uviedol, že s prihliadnutím na charakter zranení a ich lokalizáciu sa javí najpravdepodobnejšou verzia poškodenej.

Zlomenina jarmovej kosti, čeľustnej dutiny a tržná rana na pravom obočí bola s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobená úderom tupým predmetom pôsobiacim na relatívne malú plochu. Lokalizácii zranení zodpovedá úder zovretou päťou. Z dôkazov, ktoré mal znalec k dispozícii bolo zistené, že po údere poškodená spadla na zem, pričom pád tlmila pravou rukou, kde došlo k poraneniu dlane jej pravej ruky s povrchovou kožnou odreninou.

Znalec vylúčil, aby poranenia tváre boli poškodenej spôsobené nezámerne, pri náhodnej zrážke, napr. plecťom obžalovaného alebo hlavou. V prípade, ak by došlo k nárazu pleca obžalovaného do pravej časti

tváre poškodenej, nemohli byť spôsobené takéto zranenia, aké boli objektívne preukázané. Spomínané zranenia nemohli byť spôsobené nárazom na zem, pretože pri takomto mechanizme, by boli poškodené vystupujúce časti tváre, brada nos a podobne.

Neúmyselný vznik poranení tváre poškodenej znalec vylúčil aj preto, že tvár poškodenej sa nachádza vo výške hornej časti hrudníka obžalovaného a keď obžalovaný pokrčil ruky, zovretá päšť sa nachádzala vo výške tváre poškodenej. Za predpokladu, že obžalovaný je pravák, zranenie pravej časti tváre zodpovedá úderu pravou rukou obžalovaného za predpokladu, že sa spolu stretli tak ako to obžalovaný a poškodená prezentovali, a úder bol vedený z boku a nie pri čelnom postavení obžalovaného a poškodenej.

K trvalým následkom by sa mal podľa MUDr. B. E. vyjadriť stomatochirurg. Z jeho pohľadu bolesti spojené s liečbou trvali počas celej doby pracovnej neschopnosti a tieto by mali ustúpiť do 42 dní. Doba pracovnej neschopnosti a liečenie je odôvodnená dobou liečenia a zhojenia poškodených častí tela poškodenej. Vyšetrením duševného stavu obžalovaného znalcami bolo zistené, že u obžalovaného sa jedná o emočne nestabilnú poruchu osobnosti, impulzívny typ. Znalci zistili u obžalovaného nadužívanie viacerých psychotropných látok bez vybudovanej závislosti. Prejavy duševnej choroby zistené neboli. V čase spáchania trestného činu bola ovládacia schopnosť obžalovaného znížená a to nepodstatnou mierou. Obžalovaný chápe zmysel trestného konania. Z psychiatrického hľadiska nie je nebezpečný pre svoje okolie.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru psychológie vyplýva, že poškodená A. A. dokáže prežité udalosti interpretovať tak, aby sa zhodovali s reálnym vnímaním. Nemá snahu o klamanie, skóre lži má v norme, príklon k subjektívite zistený nebol. Situácie vníma správne, dokáže ich logicky vyhodnotiť, bez skresľovania. Tendencie poškodiť inú osobu či úmysel o pomstu zistený nebol.

Lekárske správy o vyšetrení poškodenej (z č.l 46-49) svedčia o rozsahu spôsobených zranení tak, ako boli popísané v znaleckom posudku.

Po vykonaní všetkých potrebných dôkazov prokurátorka v záverečnej reči navrhla uznať skutok aj vinu v zmysle podanej obžaloby. Vychádzajúc z výpovede poškodenej A. A. má za to, že skutok sa stal, a že ho spáchal obžalovaný. Znalec z odboru zdravotníctva pri posúdení mechanizmu vzniku zranenia dosvedčil, že skutok sa stal tak, ako tvrdí poškodená. V prospech poškodenej svedčí aj znalecký posudok o jej vyšetrení znalkyňou z odboru psychológie, podľa ktorého poškodená nemá tendenciu klamať, popisuje prežité okolnosti tak, ako sa reálne stali. Zároveň nemá sklon k pomstychtivosti.

Verziu obžalovaného potvrdili iba svedkyne E. a O.. Vzhľadom na ich vzťah k obžalovanému a na rozpory v ich výpovediach, na tieto objektívne prihliadať nie je možné. Pokiaľ ide o svedka F., tento napokon pripustil, že k zraneniu poškodenej mohlo dôjsť tak, ako to poškodená popísala.

S prihliadnutím na osobu obžalovaného, navrhla obžalovanému uložiť súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň navrhla zrušiť výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 3T 26/2013 zo dňa 15.4.2013.

Splnomocnenec v záverečnej reči navrhol, aby súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej škodu z titulu bolestného vo výške 2.593,80 Eur. S prihliadnutím na výpoveď obvineného, svedkyne E. a svedkyne O. navrhol prekvalifikovať konanie obžalovaného v zmysle § 157 Tr. zákona a uložiť obžalovanému menej prísny trest. Zdôraznil, že na podklade dôkazov, ktoré naznačil, nie je možné posudzovať konanie obžalovaného za úmyselné. Zdôrazňujem, že obžalovaný predtým poškodenú nepoznal a nemal dôvod sa ku nej správať tak, ako mu kladie obžaloba. Podobne vypovedali aj svedkyne E. a O.. Rozhodnutie o náhrade škody ponechal na rozhodnutie súdu.

Obhajoba navrhla s prihliadnutím na výpovede svedkov O., E. a F. a obžalovaného mala zato, že jeho konanie nebolo úmyselné a nedošlo k tomu tak, ako ho popisovala poškodená. V prejednávanej príhode, nie je možné skutok kvalifikovať ako pokus ťažkej ujmy na zdraví, ale ako ublíženie na zdraví z nedbanlivosti. S prihliadnutím na tieto skutočnosti obhajoba navrhla, aby bol obžalovanému uložený miernejší trest, pričom zároveň poukázala aj na to, že obžalovaný je ochotný nahradiť poškodenej spôsobenú škodu.

Obžalovaný v predchádzajúcej záverečnej reči spôsobený následok opätovne oľutoval. Zdôraznil, že zranenie poškodenej nespôsobil naschvál. V predchádzajúcej veci bol vo väzbe od 27.11.2012 až do 15.4.2013. Po prepustení z väzby sa ďalšieho trestného konania nedopustil. Pracuje na dohodu o vykonaní práce v spol. Lešenie, s.r.o. Košice. Jeho mesačný príjem je od 400 Eur mesačne. V súčasnosti je jeho pobyt neznámy.

Na podklade vykonaných dôkazov súd po ich vyhodnotení dospel k záveru, že obžalovaný svojim protiprávnym konaním naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva

podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Jeho zavinenie je preukázané vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona.

Z výpovede poškodenej, z lekárskej správy o jej vyšetrení a zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva je nepochybné, že úmyslu spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví nasvedčuje objektivizovaný spôsob útoku obžalovaného, ktorý bol veľkej intenzity a smeroval na hlavu poškodenej ako dôležitú časť ľudského tela. Z právneho hľadiska sa ťažkou ujmu na zdraví podľa § 123 Trestného zákona rozumie len vážna porucha zdravia, ktorou je porucha zdravia trvajúca dlhší čas. Spôsobená porucha zdravia v prejednávanom prípade si objektívne vyžiadala liečenie poškodenej aj pracovnú neschopnosť v trvaní do štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých bol závažne ovplyvnený obvyklý spôsob jej života. Preto bolo možné konanie obžalovaného kvalifikovať ako dokonaný pokus. Obhajoba obžalovaného, že nemal úmysel spôsobiť ťažkú ujmu poškodenej bola vyššie uvedenými dôkazmi bez akýchkoľvek pochybností vyvrátená.

Keďže napadnutie poškodenej bolo úmyselné a na mieste verejnosti prístupnom, obžalovaný sa zároveň dopustil aj prečinu výtržníctva.

Výpovede svedkov P. O. a K. E. súd hodnotil ako účelové. Hoci obžalovaný bol za nebezpečné vyhrážanie P. O. odsúdený, P. O. a ani jej kamarátku K. E. nie je možné považovať za objektívnych a nezaujatých svedkov, práve kvôli predchádzajúcemu vzťahu s obžalobným. P. O. ako bývalá družka obžalovaného má záujem na tom, aby trestné stíhanie skončilo pre obžalovaného čo najpriaznivejšie. K. E. ako jej kamarátku preto tiež nie je možné považovať za nezaujatú svedkyňu. Vo výpovediach týchto svedkýň zároveň boli zistené tak zásadné rozpory, že súd má pochybnosti o tom, že situáciu, ktorú popisujú, mohli aj skutočne vidieť.

K schopnostiam svedka E. F. správne popísať prežité udalosti musel súd pristupovať zdržanlivo, lebo tento svedok odlišne popísal aj také skutočnosti, ktoré zhodne potvrdili obžalovaný aj poškodená (týkajúce sa pádu ich oboch).

X. rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo zákonných zásad pre ukladanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona. Prihliadol najmä na zavinenie, spôsob spáchania činu a jeho následok, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Obžalovaný X. T. má v odpise z registra trestov už 7 záznamov. Všetky jeho odsúdenia sú s účinkami zahladenia. Obžalovaný X. T. bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn.: 3T 26/2013 zo dňa 15.4.2013 za prečin nebezpečného vyhrážania, ktorého sa dopustil 27.11.2012 voči P. O.. Za to mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 32 mesiacov (do 16.12.2015). Uznesením tohto istého súdu zo dňa 20.4.2016 bolo vyslovené, že sa obžalovaný v skúšobnej dobe osvedčil. Preto v čase vyhlásenia nového rozsudku nebolo možné prihliadať ani na toto rozhodnutie.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Trestná sadzba za trestný najprísnejšie trestný sa odvíja od trestnej sadzby stanovenej za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ktorá je určená rozpätím od 4 do 10 rokov. Pokus je rovnako trestný ako dokonaný trestný čin.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo zákonných zásad pre ukladanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona a pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona.

U obžalovaného bol pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností vyrovnaný. Pred spáchaním trestných činov bol obžalovaný nezamestnaný, v mieste trvalého pobytu bol hodnotený všeobecne. Preto súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov nepodmienečne, teda trest na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre účely výkonu trestu odňatia slobody súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Keďže obžalovaný nemal výhrady k ustálenej výške nároku poškodenej a prejavil ochotu túto škodu uhradiť, v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku ho súd zaviazal nahradiť poškodenej A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom škodu vo výške 2.593,80 Eur.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Košice II. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.